

føres paa Nutiden. Hvad Ministeren siger til med sin Henviſning til Vilhelm Beck, ved jeg ikke. Ministeren talte saa om, at disse 3 Mænd vilde vende sig i deres Grave — hvis jeg husker ret, faldt Ordene saadan — ved at høre mine Udtalelser, hvis de overhovedet mente, der var Grund til at tage Hensyn til det, jeg havde sagt. Ja, jeg ved jo ikke, hvad Hensyn de vilde tage, men jeg vilde tro, at de i saa Henseende vilde tage lige lidt Hensyn til Socialministerens Ord og til mine, det kan vist være Hip som Hap, jeg tror ikke, de vilde vende sig i deres Grave af den Grund. Kristendom er for mig noget praktisk, den er ikke noget teoretisk, er ikke et abstrakt Begreb, der ligger i Luften, er ikke en Diskussionsgenstand, noget, man blot kan diskutere om. Kristendom er for mig noget virkeligt, noget praktisk, og naar jeg har den Opfattelse, maa jeg ogsaa have Ret i at sige, at Menighedens Arbejde i dette Tilfælde, hvor der er Tale om Københavns Kirkefond, og Kristendommen ligger saa nær op ad hinanden, Side ved Side, at de ikke kan skilles ad. Hvis den højtærede Socialminister ønsker det, skal jeg nævne et Par Eksempler paa, hvad jeg forstaar ved saadan praktisk Kristendom. Derved forstaar jeg f. Eks. det Arbejde, som Friis-Hansen i sin Tid gjorde for at rejse den københavnske Kirkesag, idet han sled sig op for at faa de Kirker bygget, der var nødvendige for København. Det er et Stykke praktisk Kristendom. Jeg kan ogsaa nævne Gaardmissionær Clausen og Grev Adam Moltke, der ofrede deres Nattesøvn for at drive Midnatsmission i de Gader, hvor det var vanskeligt at komme ved Midnat; de tjente deres Herre og Mester paa denne Maade. Det er praktisk Kristendom. Kristendom er, som sagt, for mig ikke et abstrakt Begreb, men noget, der ligger i selve Livet, noget, man kan tage og føle paa. Jeg vil nævne en Ting til, fordi den i nogen Grad berører den højtærede Socialminister — hvis det ikke er rigtigt, kan den højtærede Minister jo senere rette mig. Det er ogsaa et Stykke Kristendom, det, at en Søndagsskolelærer sidder og fortæller Børnene om de store Begivenheder i Guds Rige, og saa vidt mig bekendt, det er i alt Fald blevet mig fortalt, har den højtærede Socialminister en Gang haft sin Plads i en saadan Søndagsskole. Det er Kristendom for mig. Ud fra denne Betragtning — jeg skal ikke strides med Ministeren om Ord —, ud fra denne Betragtning maa jeg fremdeles fastholde, at Kirkens, Menighedens Arbejde og Kristendommen prak-

tisk talt ikke kan skilles ad. Det er for øvrigt det samme Forhold, som gælder med Hensyn til Socialismen. Man kan ikke sige, at Socialismen er noget godt, noget værdifuldt, og saa samtidig hævde, at Socialisterne og deres Førere duer ikke, eller bruge endnu stærkere Udtryk. Det er akkurat det samme Forhold; Socialismen er noget virkeligt, noget praktisk, og det er efter min Mening to Begreber, der ikke kan skilles ad. Saadan ser jeg paa det. Ministeren har jo Lov til at se paa det paa en anden Maade.

Endelig har den højtærede Socialminister omtalt en lille Bevilling til Lær-lingehjemmet „Seden Enggaard“ ovre ved Odense. Jeg vil i den Forbindelse gerne takke Ministeren for Forhøjelsen af Plejetaksterne, det betyder meget for Arbejdet dernede. Men naar Ministeren i denne Sammenhæng bebrejdede mig i stærke Udtryk, at jeg har benyttet Ordet „vanartet“ om de unge Mennesker dernede, saa vil jeg gerne protestere imod, at der fra min Side skal ligge noget nedsættende deri. Jeg kunde godt have brugt et andet Udtryk, „vanskelig“ eller et hvilket som helst andet, men jeg vil i alt Fald værgе mig imod den Opfattelse, at jeg skal have brugt det i nogen særlig nedsættende Betydning overfor disse unge Mennesker. Hjemmet er jo oprettet netop for dem, der arter sig mindre vel, og der har mange Gange været nogle dernede, er der vel ogsaa endnu, som har været i Konflikt med Loven, adskillige af dem endogsaa flere Gange, saa jeg synes ikke, det med Rette kan bebrejdes mig, at jeg har brugt dette forholdsvis svage Udtryk „vanartet“ om dem, der ikke har artet sig vel. Jeg har kendt dette Hjem gennem 20 Aar, rimeligvis meget længere, end den højtærede Socialminister har kendt det, jeg har endogsaa en Tid været i det tilsynsførende Udvalg, paa et Tidspunkt, da det arbejdede under andre Forhold end i Øjeblikket, saa jeg kender Hjemmet grundigt. Det, jeg har villet pege paa, er, at der bliver gjort et godt Arbejde dernede, et Redningsarbejde for disse unge Mennesker, og hvis det ikke netop var det, det drejede sig om, var Hjemmet der jo slet ikke; hvis det var artige Børn, kom de der jo slet ikke, men det er desværre unge Mennesker, der trænger til at hjælpes paa ret Køl. Og heri er Ministeren og jeg altsaa ganske enige, at der gøres et godt Arbejde for at faa disse vanartede eller vanskelige unge Mennesker, hvad man nu vil kalde dem, bragt paa Fode, saa de kan blive nyttige Samfundsborgere. Men, som sagt, jeg kan ikke tage